

se til den anden side, når store lande begynder på statsstøtte i uhyrligt omfang.

Den anden grund til, at det er vigtigt, at regeringen nu intervenserer i det britiske sagsanlæg, er, at det jo også er et signal til Kommissionen op til regeringskonferencen i 1996 om, at vi ikke finder os i dette her. Det er et politisk signal om, at nu vil landene ikke acceptere mere blødsødenhed fra Kommissionens side, når det drejer sig om statsstøtte i milliardklassen.

Til sidst vil jeg sige, at Venstre kan stemme for de pæne ord i dagsordenen, og jeg vil specielt hæfte mig ved den næstsidste pind, der går ud på at styrke Europa-Parlamentets muligheder for at bidrage til en skærpet kontrol af overholdelsen af EU-reglerne.

Her vil jeg gerne bede udenrigsministeren bekræfte, at der dermed menes, at regeringen så vil stemme for, at Europa-Parlamentets undersøgelsesudvalg får mulighed for at høre de lande, der er involveret i de undersøgelser, som Europa-Parlamentet er i gang med. Med andre ord: Danmark skal deltage i Europa-Parlamentets undersøgelser, hvis Europa-Parlamentet beder om det.

Steen Gade (SF):

Temaet, vi diskuterer i dag, var jo et vigtigt tema i offentligheden sidste forår før europaparlamentsvalget, og jeg synes også, det er passende, at vi tager en diskussion i en lidt bredere sammenhæng i dag.

Det er jo desværre en utrolig aktuell realitet, at regler og vedtagelser ikke overholdes, og – endnu værre – at lande oven i købet bliver belønnet for at overtræde reglerne.

Jeg tænker først og fremmest på den mest aktuelle sag om Italien og mælkekvoterne. Italien fik for kort tid siden accept fra et flertal af EU-lande til, at de kunne komme ud af den klemme på en måde, der var økonomisk bedre for dem, end hvis de havde skullet overholde reglerne. Det er klart urimeligt. Det var godt, at Danmark stemte imod denne særlige italienske ordning.

Nu fremfører udenrigsministeren så, at det pågældende land kommer i en dårlig situation og sætter prestige til.

Det kan da godt være, men jeg tror nu alligevel ikke, at det virker sådan. Jeg synes, erfaringen først og fremmest er, at der er en række lande, som faktisk slipper godt om ved det, og som derefter opfører sig, som om intet var hændt, og som egentlig ikke får det tab, de burde have, fordi de ikke overholder reglerne. Helt privat

plejer jeg at betegne sådan lidt tvivlsomme forretninger som en særlig form for hundehandel.

Jeg tror, man efter erfaringerne i EU må indføre, at hvis man virkelig skal håne én, så må man kalde ham en italiensk mælkehandler, og jeg synes altså, de slipper for godt om ved det med at være italienske mælkehandlere og så alligevel opføre sig i de kommende forhandlinger, som om intet var hændt. Og stort set bliver de jo heller ikke straffet for det.

Så der er altså grund til at hæve stemmen i Rådet, og det var fint, at Danmark i hvert fald ikke medvirkede til den italienske ordning.

Samtidig ser vi en klar tendens til, at Kommissionen godkender statsstøtteordninger, der bygger på de store statskasser. Man kan sige, at det virkelig ville være at gnide salt i såret, hvis det skulle vise sig, at Kommissionen nu pludselig kastede sig ud i nogle statsstøttesager, men bittesmå sager, og måske dér hævdede røsten. Man kunne jo godt frygte, at det var det, der ville ske.

Vi har virkelig store og ubehagelige sager. Jeg tænker på Air France-sagen. Jeg synes godt, ministeren i det mindste kunne have nævnt sagen og også nævnt, at regeringens politik, som jeg har forstået det, er at intervenere ved siden af SAS' sag. Det er i hvert fald det, der er redegjort for i Markedsudvalget, og jeg formoder, at det stadig er regeringens politik, men jeg kan da bede ministeren bekræfte det her.

Så vil jeg også benytte lejligheden til at sige noget om MTW-sagen, sagen om de tyske skibsværfter. Jeg har givet et par kommentarer til, hvordan jeg synes den er håndteret af skiftende regeringer. Og jeg må sige til fru Charlotte Antonsen, at det var jo ikke nok at sige, at den forrige regering stemte imod direktivet. Ja, det er da rigtigt. Heldigvis blev den flig lige reddet på målstregen ved, at den daværende udenrigsminister greb ind og sørgede for, at vi stemte imod.

Det var godt nok. Det havde været frygteligt, om vi havde stemt for. Men, men, men – forhistorien var jo sådan, at den afstemning kun var en lille flig, som vi selvfølgelig skal bruge som grundlag for vor fortsatte kamp for, at det ikke skal føre til, at danske skibsværfter bliver undermineret i de næste ti år.

Der er efter min opfattelse en klar og reel risiko for, at arbejdspladser i Danmark virkelig er i fare på grund af de afgørelser, som også den nuværende industriminister har været med til at træffe.